

**СПРАВА «ЛАЗОРІВА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF LAZORIVA v. UKRAINE)
(Заява № 6878/14)**

Стислий виклад рішення від 17 квітня 2018 року

У листопаді 2008 року Шевченківський районний суд м. Чернівці (далі – районний суд) передав племінника заявниці органу опіки та піклування для влаштування його у спеціалізований будинок дитини. Дізнавшись про це, заявниця вирішила стати опікуном свого племінника. Вона повідомила службу у справах дітей м. Чернівці про свої наміри і почала готувати необхідні документи для звернення із заявою.

У вересні 2012 року служба у справах дітей повідомила, що щодо племінника заявниці було розпочато процедуру усиновлення та зазначила, що заявниця мала право звернутися до суду із заявою про встановлення опіки у найкоротші строки. Про рішення суду щодо усиновлення племінника заявницю було інформовано із затримкою. У жовтні 2012 року заявниця приїхала до м. Чернівці з метою ініціювати процедуру встановлення опіки над племінником і зустрічі з ним. Проте він вже був усиновлений.

Заявниця намагалася оскаржити усиновлення племінника до апеляційного та касаційного судів, які відмовляли їй, зокрема, через те, що рішення районного суду про усиновлення племінника не стосувалося її прав або інтересів, пов'язаних із встановленням опіки над дитиною.

Уряд Російської Федерації вступив у справу в якості третьої сторони та надав відповідні зауваження.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця подала скарги за статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на те, що усиновлення її племінника становило неповагу до її сімейного життя та зводило нанівець спроби щодо встановлення опіки над ним. Заявниця також скаржилася за статтею 6 Конвенції на відсутність доступу до суду.

Розглянувши скарги заявниці на порушення статті 8 Конвенції, Європейський суд зазначив, що стосунки заявниці з її племінником не підпадають під визначення «сімейного життя», проте охоплюються визначенням «приватного життя». Європейський суд також визначив, що усиновлення племінника заявниці становило втручання у її право

на повагу до її приватного життя. Європейський суд вказав на процесуальний недолік або провину з боку українських органів влади та судів, зокрема, національні суди не надали пояснень, чому усиновлення краще відповідало інтересам племінника заявниці у порівнянні з опікою, право на здійснення якої вона мала намір отримати.

Європейський суд дійшов висновку, що втручання у приватне життя заявниці становить порушення статті 8 Конвенції. Інша скарга заявниці за статтею 6 Конвенції, враховуючи висновки за статтею 8 Конвенції, окремо Європейським судом не розглядалася.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушення статті 8 Конвенції;

3. *Постановляє*, що немає необхідності окремо розглядати скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції;

4. *Постановляє*, що встановлення порушення само по собі становить достатню справедливую сатисфакцію будь-якої моральної шкоди, якої зазнала заявниця;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці 215 (двісті п'ятнадцять) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявниці, в якості компенсації судових та інших витрат; ця сума має бути конвертована в російські рублі за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».